

Orbán Viktor évértékelő beszéde

Budapest, 2018. február 18.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Boross Péter miniszterelnök úr, Tarlós István főpolgármester úr, Kövér László házelnök úr!

Szeretettel köszöntöm Önöket. Örülök, hogy újra együtt lehetünk. Mindig izgalommal készülök erre a találkozóra. A mai mondandóm igazi problémáját nem a tartalom jelentette, a gondolatokat és a témákat illetően inkább a bőség zavarával küzdök, az igazi kihívást az idősíkok jelentik. Figyelembe kell venni, hogy ez a huszadik évértékelő beszéd. Aztán azt is, hogy hamarosan lezárjuk a második egymást követő kormányzati ciklusunkat, ez nyolc év. És ami mindenkit izgalomban tart: 49 nap, és itt a választás. Ráadásul idén harminc éve, hogy megalakítottuk a Fideszt. Ezeket kellene a következő percekben ügyesen összehangolni. De nem azért jöttünk ide, hogy együttérzésünket fejezzük ki az előadóval az ő intellektuális problémái miatt, hanem azért, hogy meghallgassuk, amit mondani akar.

Hölgyeim és Uraim!

Amikor az elmúlt nyolc évről beszélünk, tudnunk kell, hogy a magyarokban él egy furcsa szerénység vagy inkább álszerénység. Már gyerekkoromban is megfigyeltem, hogy hiába álltak palántázáskor példás rendben a sorok, a szüleim legfeljebb annyit mondtak: végeztünk. Arra is emlékszem, hogyha a mesterek jöttek hozzánk, és megjavítottak valamit, azt mondták: bírni fogja. Azt, hogy jól sikerült, pláne azt, hogy ma jól dolgoztam, vagy kiválóan elvégeztük a munkánkat, sose jött ki a torkukon. Van ebben valami tiszteletreméltó visszafogottság, valami egyszerű méltóság; ne én dicsérjem magam, beszéljenek helyettem a tények, a munkám. Ez hasznos és szép útravaló. A politikában azonban szinte lehetetlen betartani. Az ellenfelek ugyanis híján vannak az efféle szemérmességnek, lehangoló, undok és általában igazságtalan dolgokat vágnak a fejünkhöz, ritkán ismernek mértéket. Ne kövessük őket, de azért balekok se legyünk. Kellő szerénységgel és mértéktartással, de mondjuk ki azt, hogy ez a nyolc év bizony jól sikerült. Sőt, azt is bevallhatjuk, hogy jobban, mint ahogy vártuk. Időarányosan talán előrébb is vagyunk, mint ahogy elterveztük. Tíz év alatt egymillió munkahelyet vállaltunk, és már 736 ezernél tartunk. Az áremelkedések megfékezésében sem gondoltam ilyen látványos és érezhető eredményre; igaz, minden bizakodás mellett sem számíthattunk arra, hogy Matolcsy György ilyen ütemben és gyors eredményekkel alakítja át a nemzeti bankot. Köszönet érte! Arra is inkább csak a tizedik év végén számítottam, hogy Magyarország történetében először eljutunk oda, hogy a magas gazdasági növekedés miatt nyugdíjprémiumot fizethetünk a nyugdíjasoknak. Ez már most karácsonykor megtörténhetett. Bravó, Varga Mihály! A nemzetgazdasági fejlesztések és építkezések gyorsan haladnak, talán túl gyorsan is. Bármerre nézünk, toronydarukat és építkezésen dolgozó embereket látunk. Abban is inkább csak titokban reménykedtem, hogy tető alá hozunk egy olyan béremelési és adócsökkentési megállapodást, amelyet a szakszervezetek, a munkaadók és a kormány is vállalni tud, de hát ez is megtörtént. Arra se gondoltam, hogy az agrárkamara ilyen sikeresen újraszervezi magát, s hogy ilyen nagy számban teremtünk új munkahelyeket még a mezőgazdaságban is. Ráadásul a kis- és közepes birtokok felerősödése is gyorsabban halad, mint arra józan ésszel számítani lehet. Köszönjük szépen Fazekas Sándornak! A kellemes meglepetések közé tartozik, hogy a felsőoktatásban tanuló romák száma kétszeresére nőtt. Megemelhetjük a kalapunkat Balog Zoltán miniszter úr előtt is.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Arra számítottam, sőt megköveteltem a gazdasági minisztereinktől, hogy célozzák meg a teljes foglalkoztatottságot, és hogy szabadítsák ki az eladósodott családokat a deviza- és egyéb hitelek csapdájából. Az is elvárható volt, hogy új szabályokkal elérjék, hogy Magyarországon többet ne lehessen az embereket hitelekkel becsapni, kifosztani és élethosszig tartó adósságfizetésbe kényszeríteni. Vagyis azt gondoltam és reméltem, hogy a gazdaságot helyreüjtjük, emelkedő pályára állítjuk, s az anyagi viszonyok tekintetében mindenki léphet legalább egyet előre. Arra viszont nem számítottam, hogy az életvitelünk, az életformánk, amelyben a kultúra, a sport és a művelődés mindig is fontos szerepet játszott, nyolc év alatt ilyen gyorsan regenerálódik. Nem győzünk elég turista- és kerékpárutat, elég turistaházat, panziót és wellness hotelt építeni. A sportolóink száma több, mint kétszeresére emelkedett. Másfélszeresére nőtt a színházba járók száma, kétszeresére a koncertek látogatottsága, lassan megtelnek a múzeumok, a fesztiválok és a mozik is. Jó érzés látni, hogy a magyar nép minden gazdasági megrázkódtatás ellenére is kultúrnép maradt. A házasság sem ment ki a divatból, sőt ha minden úgy maradt volna, ahogy 2010-ben volt, akkor ma 50 ezerrel lennének kevesebben, s ez akkor is szép eredmény, ha a népesedésben összességében továbbra sem állunk jól. Mindent egybevetve azt mondhatom, hogy kihoztuk ebből a nyolc évből, amit emberi számítás szerint – különös tekintettel a nemzetközi ellenszélre – ki lehetett hozni. Úgy látom, a hibajegyzékkel együtt is ez a nyolc év nemcsak vállalható, de számos eredményére büszkék is lehetünk. Azt kívánjuk Magyarországnak, soha rosszabb nyolc éve ne legyen.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Azt is nyíltan meg kell mondanom, hogy aki szerint Magyarország már elérte céljait, valószínűleg nem tudja, mit beszél. A befutó, a célszalag, nos, az még jócskán odébb van. Azt ép ésszel senki sem vitatja, hogy Magyarország jobb benyomást kelt, jobban néz ki, mint nyolc évvel ezelőtt. Sőt, talán abban is egyetértés van, hogy kezd hasonlítani egy dolgos, rendezett és tisztességes országra, de még nem úgy néz ki, ahogy szeretnénk. Még nem olyan, amilyen lehetne. Már jobban teljesít, de még nem úgy, amire tehetsége alapján képes lenne. Még közel sem értünk a munkánk végére, van még munkánk bőven.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ami a jövőt illeti. Önök mindannyian jól ismernek engem, tudhatják, hogy az egyszerű dolgokban hiszek: a munkában, a családban és a hazában. A jövőre nézve is csak ezt kínálhatom Önöknek. Hiszek abban, hogy Magyarország egy olyan ország, ahol a kemény munkát megjutalmazzák_ aki többet dolgozik, többet is visz haza. Abban hiszek, hogy a családok tartják meg – gerinc módjára – az egész országot. Hiszek abban, hogy mindenkit, aki gyereket vállal, támogatni kell – teljes szívünkből és teljes erőnkből. Abban hiszek, hogy az édesanyákat tisztelni és becsülni kell, és én hiszek abban, hogyha ezt tesszük, akkor mi, magyarok a Kárpát-medencében nem kevesebben, hanem többen leszünk. Abban hiszek, hogy nekünk, magyaroknak akkor van jövőnk, ha magyarok maradunk. Ápoljuk a magyar nyelvet, megvédjük keresztény és magyar kultúránkat, megőrizzük a függetlenséget és a magyar szabadságot. Nos, kedves Barátaim, ez a magyar modell, és úgy látom, ez működik. A munkát megbecsülni, a családokat támogatni, a nemzeti identitást megtartani, a függetlenséget megőrizni – ez a jövő, s ez a jövő a mienk lehet.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A magyar modell nem azért működik, mert az ország vezetői hisznek benne. Természetesen ez elengedhetetlen. A magyar modell azért sikeres, mert magyarok milliói hisznek benne. Emlékszem, az elején, amikor meghirdettük, még kevesen voltunk. Akik támogatták is, inkább reménykedtek, mint hittek benne, de ez lépésről lépésre megváltozott, s végül a reményből hit lett. Most már sok milliónyian hisznek abban, hogy a munka, a család, a haza nemcsak szép és nemes dolgok, hanem sikeres politikává is szervezhető. Az igazat megvallva, erre vagyok az elmúlt nyolc évből a legbüszkébb. Ezért köszönettel tartozom és tartozunk a több mint 700 ezer embernek, akik éltek a munkavállalás lehetőségével, és nem segélyből, hanem már munkából tartják el a családjukat. Köszönettel tartozunk a magyar vállalkozóknak, akik hittek nekünk, vállalták a kockázatot, befektettek a jövőbe, és munkahelyeket teremtettek. Dolgozó emberek és munkát teremtő vállalkozók; ők együtt a magyar gazdaság sikerének kovácsai. S köszönettel tartozunk minden magyar fiatalnak, akik a családalapítás útjára léptek. A házasságkötések száma 46 százalékkal emelkedett. A bűvös szám, amit a tudósok termékenységi arányszámnak neveznek, 1,23-ról 1,49 lépett. Biztató kezdet, de messze van még a 2-től, ami már a megmaradásunkat jelentené. Messze, de nem elérhetetlen.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Minden jövőbeli tervnek feltétele, hogy a saját utunkon járassunk. Márpedig csak független, másoknak ki nem szolgáltatott nemzetek járhatják a saját útjukat. Ma már nem vagyunk pénzügyileg kiszolgáltatva senkinek. Újra vannak nemzeti közműveink, a családok a rezsivel így nem a multik profitját fizetik. Véget ért az energiafüggőségünk korszaka is, pénzt és fáradságot nem kímélve kiépítettük a szükséges vezetékeket, és hamarosan nemcsak Oroszországból, de Romániából, sőt Lengyelországból is érkezik gáz Magyarországra. Nemzeti kézben van a bankrendszer több mint 50 százaléka, és nemzeti tulajdonba került a magyar médiumok több mint fele is. Magyar bankrendszer és magyar médiumok nélkül nincs nemzeti függetlenség. Figyelmeztetem azonban magunkat, a függetlenségünk most megvan, de az nem olyan, mint a lekvár. Nem áll el a polcon, időről időre meg kell védeni. Ezért, kérem, ne feledjék: nem szabad az ország sorsát internacionalisták kezébe adni.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A választásra készülve annyit megállapíthatunk, hogy nekünk sikerült az, ami egyetlen más pártnak sem: mi összetartottunk. S mivel sikerült összetartanunk egymással, sikerült összetartanunk az országot is. Sikerült komoly célok mögé többséget verbuválni, sőt a legkomolyabb kérdésekben – mint a függetlenség, határvédelem és migráció – pártvonalakon átnyúló, hatalmas egységet is összekalapáltunk. Nagy dolog ez a mai széthúzásra és széthullásra hajlamos időkben. A magyar politikában, tisztelt Hölgyeim és Uraim, mi biztosítjuk a folyamatosságot és a tapasztalatot. Vervonalunk az első választásuktól máig húzódik, 16 évet voltunk ellenzékben, és 12 évet voltunk kormányon. Nincs még meg az egyensúly, mint láthatják... Azt már megtanulhattuk, hogy a politikában az idő a legfontosabb. Egy ország kormányzásához tapasztalat kell és magabiztosság, terepismeret és nemzetközi kitekintés, s ha ez még párosul az újító bátorságával, már nyert ügyünk van.

Hölgyeim és Uraim!

A magyar ügy nyert ügy. Most minden együtt van: tapasztalat, bátorság, kipróbált bajtársak, nemzetközi tekintély, emelkedő pályára állított ország, komoly tervek és egyelőre kiapadhatatlannak tűnő tetterő.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy mi nemcsak polgári, de nemzeti kormány is vagyunk. A mai világban, ha valaki a haza ügyéről beszél, gyakran letorkollják: folklór, unalmas, nosztalgia, idősödő urak érzelgőssége... De világosan meg akarom mondani Önöknek, hogy a haza persze tele van túlcsonduló érzelmességgel, de nem csupán az. A haza egy szívbéli horgony, amire mindenkinek szüksége van, és a hazafiak inkább elismerést érdemelnek, hogy újra és újra, minden támadás és gúnyolódás ellenére kivetik ezt a horgonyt, és újra és újra a szemünkbe mondják, hogy a haza minden előtt. Vagy modern kiadásban, amerikanizálva: nekünk Magyarország az első.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ha ma azt mondják valakinek, Magyarország, akkor az Budapestre, a Balatonra, a szép magyar nőkre, a gulyáslevesre és a jó borokra gondol. Ha azt mondják, magyar politika, akkor biztosak lehetünk benne, hogy a Fideszre gondolnak, a kifinomultabbak a Fidesz–KDNP-re. Ez érthető, hiszen kétszer egymás után nyertünk kétharmaddal, és koalíciós kényszer nélkül kormányozzuk az országot. Magyarország jócskán felértékelődött, hírünk, ismertségünk és befolyásunk nagyobb, mint azt az ország mérete vagy a gazdasági súlyunk indokolná. Minek is köszönhetjük ezt? Elsősorban annak, hogy a Fidesz és a KDNP Magyarországon nyolc éve szünetelteti a politikai korrektséget. Süllyesztőbe került az euro-blabla, a liberális szépelgés, a korrekt semmit mondás. A szájkosarat visszaküldtük Brüsszelnek, a pórázt pedig az IMF-nek. Nézzenek körül a koalíciós kényszerek és a liberális médiadiktátumok Európájában. Budapesten a világos beszéd a divat. Egyértelmű szavak és mondatok. Budapesten azt akarjuk mondani, amit gondolunk, és azt akarjuk cselekedni, amit kimondunk. Nagy luxus ez a mai európai politikában, és mi, magyarok szinte lubickolunk benne. Persze jó lenne, ha a víz ritkábban fröccsenne ki a partra.

Hölgyeim és Uraim!

Azt, hogy ma a magyar politikából az embereknek itthon és külföldön mi jutunk eszükbe, nem adták ingyen. A Fidesz harminc éve alakult. Hosszú út volt ez. Nehéz küzdelmek, kitartás, hűség, bajtársiasság. Hűség és szolgálat Magyarország felé, egység és bajtársiasság egymás iránt. Minden magyar ember ismer, sőt kiismert bennünket. Tudják, nem beszélünk a levegőbe, nem ragad magával bennünket a nagyotmondás kísértése sem. Amit mondunk, komolyan gondoljuk. Amit vállalunk, abba bele is vágunk, azért keményen dolgozunk, és a végén megcsináljuk, általában el is érjük. Ha nem lenne foglalt, azt mondanám: mi vagyunk a nyugodt erő. Mi önmagunk vagyunk, és nem árulunk zsákbamacskát, antikommunisták vagyunk és hazafiak. Szenvedélyesen szeretjük Magyarországot, és készen állunk, hogy mindent megtegyünk érte. Ez különböztet meg bennünket a többi politikai párttól.

Nem dolgozom más pártokkal foglalkozni, de 49 nappal a választás előtt ez aligha kerülhető el. Nézem a többi párt állapotát, és nem mindig hiszek a szememnek, és bevallom Önöknek, nem is értem, hogy tudnak emberek és pártok ilyen állapotban bizalmat kérni, sőt kormányzásra

jelentkezni. Van olyan párt, amelyik idegenlégióist igazol a listavezetői székbe, miniszterelnök-jelöltnek hívhatja magát, pedig mindenki látja, csak egy csödgondnok, akinek az jutott történelmi feladatul, hogy kivezesse az MSZP-t a parlamentből. A másik baloldali párt rátalál régi gyökereire, és egy volt miniszterelnök vezetésével visszavedlik egy virtigli kommunista párttá, aki börtönnel, államosítással, új rendszerváltással fenyegeti az embereket, és szellemi tekintetben csak annyit tud mondani, hogy az egyházak fogják be a szájukat, és jó lesz, ha meghúzzák magukat. Einstein, aki nemcsak a fizikai jelenségeket, hanem az elméket is megfigyelte, azt mondta, az örültség az, amikor újra és újra ugyanazt tesszük, de mindig más eredményt várunk. Van olyan párt is, van nekünk olyan pártunk is, amelyiknek annyi a mondanivalója a világról, hogy lehet más. Zseniális meglátás! De hogy milyen legyen, azt tőlük aligha tudjuk meg, mert annyira mások, hogy azt sem tudjuk, jobb- vagy baloldaliak, nemzetiek vagy internacionalisták, azt sem tudjuk, ki van bent, és ki van kint, olyan nagy a jövő-menés. A kiváltak alapította pártoknak a nevét se tudjuk megjegyezni, mert láthatósági problémákkal küzdenek, és kérészetűek. De a legabszurdabb, hogy egy szebb napokat is megélt nemzeti párt azzal áll elő a mai vészterhes és migránsverte időkben, hogy az iszlám az emberiség utolsó reménye. Nos, leesik az ember álla, nem hisz a fülének. Igazán megcsíphetne bennünket valaki, hogy gyorsan felébredjünk, de nem, hiába, ez a mai magyar valóság, ez a kínálat, ilyenek a kormányzásra jelentkezők.

Udvariasan, de határozottan csak annyit mondhatok, Magyarország ennél többet érdemel. Nem csoda hát, ha az országban nem kormányváltó, hanem ellenzékváltó hangulat van. Egy mondat erejéig azért vegyük őket komolyan, és szögezzük le, mi azok vagyunk, akik azt gondolják, hogy Európa utolsó reménye a kereszténység. Ma, amikor az európai emberek kereszténységről beszélnek – s ez a distinkció fontos –, akkor elsősorban a kultúrára és az életformájukra gondolnak. Ezért van az, hogy Magyarországon a kutatások és elemzések szerint az emberek 78 százaléka azt szeretné, hogy őrizzük meg keresztény kultúránkat és keresztény hagyományainkat.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Amikor a jövőről és az előttünk álló választás tétjéről gondolkodunk, érdemes felfigyelnünk arra, mennyire felszaporodott az Európa jövőjét taglaló, sötét tónusú elemzések, előrejelzések és jóslatok száma. A bevándorlás miatt Európa felett sötét felhők gyülekeznek, állítják az írástudók. Sötét jövendölések mindig is voltak. Ez megszokott kísérőzenéje az európai politikának. Ami a mostaniakban aggasztó, hogy lényegüket tekintve matematikai természetűek. Számokról, számszerűsíthető változásokról szólnak, s a számoknak mindig súlyuk van, akkor is, amikor becslések. A becslések szerint a bevándorlók aránya gyorsuló ütemben nő majd a tőlünk nyugatra fekvő európai országokban. Franciaországról és Hollandiáról inkább nem is mondok semmit, de például a született németek is a legtöbb német nagyvárosban visszaszorulóban vannak. A bevándorlók ugyanis először a nagyvárosokat foglalják el. Bajorországban például ma már több pénzt költ menekültügyre, bevándorlásra és integrációra, mint amennyit a gazdaság, a környezetvédelem és az egészségügy állami költségvetésére együttesen. Bécsben járva én is azt hallottam, hogy az idei tanév beiskolázási adatai alaposan megleptek mindenkit, az iskolakezdők között felszökött az iszlám vallású gyermekek aránya. Ez az a jövő, amelyik ott már a jelen. A NATO-jelentések szerint – úgy látszik, a katonák még nem hagyják magukat cenzúrázni – 2020-ig 60 millió ember indul majd Európa felé. Abban is egyetértés van, hogy Afrika olyan erőt képvisel majd, amely minden várakozást felülmúl. 2050-re megkétszereződik az ott élők száma, 2,5 milliárdan fogják lakni, tízszer annyi fiatalja lesz, mint Európának. Két lehetőség áll Afrika előtt. Az egyik, hogy sikerül megismételni azt a bravúrt, amit Kína, India, Indonézia vagy Vietnam

mutatott be az egész világ ámulatára Ázsiában: más-más módon, de viharos sebességgel kiverekszik magukat a szegénységből, gazdaságukat növekedési pályára állítják, s lassan átveszik a vezető szerepet a világgazdaságban. Az ő sikerük arra emlékeztet bennünket, hogy nem a történelem alakítja a demográfiát, hanem a demográfia a történelmet, s erről a leckéről, mint afféle osztályisméltó diákok, mi, magyarok is sokat tudnánk beszélni. A másik lehetőség, hogy Afrika nem tud az ázsiai fejlődés útjára lépni, és nem lesz képes emberhez méltó körülményeket teremteni a fiatal nemzedékek számára. Ha ennek a több százmilliós fiatal tömegnek megengedik, hogy följöjjenek északra, akkor Európa hamarosan iszonyatos nyomás alá kerül majd. A legtöbb bevándorló ráadásul az iszlám világból érkezik majd. Ha minden így folytatódik, akkor Európa nagyvárosaiban egyértelmű muszlim többség lesz, s London nem a kakukktojás, hanem az első fecske lesz. A kultúránk, az identitásunk és a nemzeteink, ahogy ma ismerjük őket, ha ez így megy tovább, megszűnnek létezni. A legrosszabb rémálmaink válnak valóra. A Nyugat elesik, miközben Európa észre sem veszi, hogy megszállják. Azoknak lenne igazuk, akik szerint a civilizációkat nem meggyilkolják, hanem öngyilkosak lesznek? Sokan úgy vélik, ha mindez be is következik, csak sokára következik be. Akik ezt gondolják, szerintem tévednek. Az elemzések 2050-ig tekintenek előre, s a magamkorabeliek akkor érnek majd 80-as éveikbe, vagyis még a saját szemünkkel láthatjuk, milyen irányt vett a mi nyugati világunk jövője, a gyerekeinkről és az unokáinkról nem is beszélve.

S itt, kedves Barátaim, szólnom kell a Nyugat- és Közép-Európa közötti vitáról is. Úgy tűnik, Európa két részének fejlődési iránya elkanyarodott egymástól. A demokrácia, a jogállam, a piacgazdaság természetesen közös marad, de az alapok, amire mindez épül, nos, azok egyre inkább különbözni fognak egymástól. Erről ma még nem beszélnek nyíltan a politikusok, de már mindenki látja. Nyugat-Európában bevándorlóországokká váltak a régi nagy európai nemzetek. A kulturális alapok átalakulása, a keresztény kultúrájú népesség fogyása, a nagyvárosok iszlamizálódása napról napra halad előre, s bevallom, hogy én nem látom azokat a politikai erőket, amelyek meg akarnák és meg tudnák állítani, horribile dictu: vissza tudnák fordítani a folyamatokat. Mondandóm nézőpontjából most mindegy, hogy ez a liberális demokráciák gyengesége, a korábbi gyarmattartó és rabszolgatartó múlt visszaütése vagy a Soros György-féle birodalom pénzéhes, felforgató akcióinak következménye-e. A tény tény marad. Bármilyen is volt a kiváltó ok, Nyugat-Európa bevándorlóvezetetté, kevert népességű világgá vált, és Közép-Európától különböző, merőben új fejlődési jövő felé halad. Rossz hír ez számunkra. Ez azt jelenti, hogy az iszlám civilizáció, amely mindig is hivatásának tekintette Európa megtérítését – ahogy ő mondja – az igaz hitre, a jövőben nemcsak dél, de nyugat felől is kopogtatni fog Közép-Európa ajtaján. A kerítés megépítésével, a jogi és fizikai határvédelemmel, rendőreink példamutató helytállásával és Pintér Sándor vezetésével sikeresen védtük meg a déli határainkat, megakadályoztuk, hogy az iszlám világ délről elárasszon bennünket. Abban az irányban mi vagyunk a latin, vagyis a nyugati kereszténység utolsó országa. Mi stabilan állunk a lábunkon, védvonalaink a legnagyobb áradat feltartóztatására is alkalmasak. Ráadásul az ortodox kereszténység is derekasan és elszántan harcol a hátszágokban, elismerésünk Szerbiának, Romániának és Bulgáriának.

Bármennyire abszurd is, a helyzet az, hogy a veszély ma nyugatról fenyeget bennünket. Ezt a veszélyt a brüsszeli, berlini és párizsi politikusok hozzák a fejünkre. Azt akarják, mi is vegyük át az ő politikájukat, azt a politikát, amely bevándorlóországgá tette őket, és megnyitotta az utat a keresztény kultúra hanyatlása és az iszlám térnyerése előtt. Azt akarják, mi is fogadjunk be migránsokat, és váljunk mi is kevert népességű országokká. Korábban azt mondták, azért várják ezt el tőlünk, mert az idegen szép, a kevert népesség jobb, és mert az igazi európai nem véd olyan ósdi, középkori dolgokat, mint a hazája és a vallása. Ezek a hangok ma már talán

halkabbak, most az a divatos nóta, hogy azért kell hozzájuk hasonlónvá válnunk, mert ez így szolidáris. Világosan meg kell mondanunk, hogy mi azokkal a nyugat-európai emberekkel és vezetőkkel vagyunk szolidárisak, akik meg akarják menteni a hazájukat és a keresztény kultúrájukat, és nem azokkal, akik túl akarnak azon lépni. Mi sohasem leszünk szolidárisak azokkal az európai vezetőkkel, akik posztkeresztény és posztnemzeti korszakba akarják léptetni Európát.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Világosan és egyértelműen meg kell mondanunk azt is, hogy a harcot, amelyet vívunk, nem tartjuk reménytelennek, sőt úgy látjuk, hogy éppen győzelemre állunk. A V4-országok szilárdak, az ortodoxia kitart, úgy tűnik, a horvátok is észhez tértek, Ausztria éppen most fordult hazafias és keresztény irányba, Bajorországban a CSU vezetésével szellemi és politikai ellenállás épült ki, talán még nem túl későn. És várjuk, várva várjuk az olasz választási eredményeket, s vele együtt a fordulatot, amellyel a józan ész, az olasz nemzeti és kulturális öntudat és Silvio Berlusconi kerül ismét kormányzati pozícióba. Forza, Italia!

És most emlékezzünk meg azokról az európai politikusokról, a mi kollégáinkról, akik az elmúlt években belénk haraptak, de végül belénk törött a foguk. Rövid névsorolvasás. Faymann és Kern osztrák kancellárok, Renzi olasz miniszterelnök, Milanović, a horvátok dicstelen miniszterelnöke és persze Martin Schulz, aki mániákusan minden akart lenni, és végül semmi sem lett. Úgy látom, a lista nem zárt, van még rajta néhány kiadó hely.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Mindez bizakodásra ad okot. Végül is jó látni, ha az ember nem hiába dolgozik, de a helyzet nem ad okot az elbizakodásra. Az ellenerők, Soros György hálózata és az általa megvásárolt nemzetközi bürokraták még korántsem adták fel. Van, aki még érzi a pénzszagot, látja Európa és vele az euró meggyengítésében rejlő üzleti lehetőséget, vannak, akik a globalista elittől kapott állásukat és zsoldjukat nem akarják elveszteni, s itt van az európai ideologikus értelmiségnek az a fajtája is, amely állandóan Európa átalakításával kísérletezik. Jól fejlett példánya ez utóbbinak az a magyar Soros-szervezeti aktivista, aki azt találta mondani, hogy szinte mindenhol olyanok érkeznek hozzánk, akik jobbak, mint a hazai népeiség. Egy ideig nem értettem, miért mond valaki ilyen nyilvánvaló számárságot, hiszen nyilvánvaló, hogy mi, magyarok a migránsokkal összevetve képzetesebbek, iskolázottabbak és munkaképesebbek vagyunk. Ez nyilvánvaló. Aztán a napokban a Soros-hálózat egyik főideológusa, az Európa Tanács emberjogi főbiztosa elkottyantotta, hogy titokban már évekkel ezelőtt meghirdették a Soros-féle embertípus kitenyésztésének programját, ahogy ők szerényen mondják, ha én ki tudom mondani: a homo Sorosensust, ami magyarul annyit tesz, Soros-féle embertípus. S rájöttem, hogy onnan nézve mi, bennszülöttek, akiknek van saját hazájuk, saját kultúrájuk, saját vallásuk, amihez ráadásul foggal-körömmel ragaszkodunk, nos, mi a sorosok nézőpontjából reménytelen, átformálhatatlan egyedek vagyunk. Az ő nézőpontjukból a migránsok valóan jobb alapanyagot jelentenek. A magyar nép nagylelkűségét és mély toleranciáját mutatja, hogy sértetlenül és vidáman élhetik az életüket közöttünk azok, akik ennek a tervnek a végrehajtásán mesterkednek.

Nos, persze azért ezt nem fogjuk tétlenül nézni. Nem vagyunk birkák, akik csendesen álldogálva várják, hogy beteljesüljön rajtuk a végzetünk. Természetesen harcolni fogunk, és ha kell, egyre erősebb jogi fegyvereket vetünk majd be. Első lépésnek itt a Stop Soros törvényjavaslat. A migrációval és migránsokkal való foglalatosságot nemzetbiztonsági

engedélyhez kötjük, a migránsbarát NGO-knak, az ilyen álcivileknek szánt külföldi támogatás egy részét átirányítjuk a határvédelemre, teljes pénzügyi átvilágítást rendelünk el, s akik nem hagynak fel a veszélyes terveikkel, azokat egyszerűen kitiltjuk – legyenek bármilyen hatalmasok vagy gazdagok. S harcolni fogunk a nemzetközi arénában is. Holnap átadom az Európai Tanácsot éppen most elnöklő bolgár miniszterelnöknek azt az európai törvényjavaslatot, amely megoldhatja az európai határok légmentes védelmét. Ez a fontos, mármint a határvédelem, és nem a kötelező kvóta. Ha ugyanis zárjuk a határokat, senki sem juthat be engedély nélkül, így nem is lesz kit szétosztani. Aki pedig engedélyezi migránsok belépését az országába, az tartsa is meg őket, viselje is a gondjukat. Arra is fel kell hívjam az Önök figyelmét, arról aztán meg végképp szó sem lehet, hogy a javát kiválogatja, a többit meg ideküldi.

Arra is fel kell hívjam az Önök figyelmét, hogy időközben egy új vitatér is megnyílt. Az Egyesült Nemzetek Szövetsége, az ENSZ fejébe vette, hogy az év végéig tető alá hoz egy nemzetközi megállapodást a migrációról. A szerződéstervezetet vitára bocsátották. Az Egyesült Államok már el is hagyta a tárgyalóasztalt, mert szerinte a javaslat reménytelenül bevándorlópárti és határvédelem-ellenes. A mi önbizalmunk jobb állapotban van, ezért mi úgy döntöttünk, egyelőre maradunk a tárgyalóasztalnál, és megváltoztatjuk a készülő szerződés szövegét. Mit is akar az ENSZ? Szép feladat ez Sziijártó Péter barátunknak. Mit is akar az ENSZ? Az ENSZ el akarja fogadtatni, hogy a bevándorlás és annak elősegítése kedvezően járul hozzá a gazdasági növekedéshez és a jóléthez. Európából nézve ez nyilvánvalóan ostobaság, olyan, mintha valaki azt mondaná, hogy az influenzajárvány jó dolog, mert kedvezően járul hozzá az emberek egészségéhez és közérzetéhez. Az ENSZ szerint biztonságos és szabályozott bevándorlási útvonalakat kell létrehozni Európába, az ENSZ szerint minden európainak kötelessége segíteni a hozzájuk érkező bevándorlókat a letelepedésben és a munkavállalásban.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Értjük mi, hogy az ENSZ tagállamainak úgy 80 százaléka inkább migránsokat kibocsátó ország, de nem azért hoztuk létre az Egyesült Nemzetek Szövetségét, hogy szembeforduljon velünk, és olyasmit erőltessen ránk, ami tönkretesz bennünket. Azt is mondja az Egyesült Nemzetek Szervezete, hogy meg kell szüntetni azokat a jogi és fizikai akadályokat, amelyek gátolják a bevándorlók átkelését a határokon. Kihúzzhatjuk magunkat, ez a kerítésről szól, ezt egyenesen nekünk címezték. Érdekes módon az efféle javaslatok legtöbbször olyan emberektől származnak, akiket testőrök védenek, páncélozott autókban járnak, magas kerítés veszi körül a házukat, és biztonsági rendszer védi őket a nap 24 órájában. Mi inkább azt javasoljuk, először ők szereljék le a kapukat, bontsák le a kerítésüket, és küldjék el az őreiket. Azt javasoljuk, akkor folytassuk a tárgyalásokat, ha a kísérlet sikerült, s ők még mindig életben vannak. Ha a kísérlet mégsem sikerül, szívesen adunk nekik menedékjogot Magyarországon.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Mindez nyilvánvaló és teljes képtelenség. Érthetetlen, miért néznek bennünket olyan sültbolondnak, hogy mi ezt elfogadjuk, és utána végrehajtjuk. Meg kell mondanunk egyenesen, hogy Magyarország nem a zavart elméjű emberek országa. Értjük mi, hogy Soros György szervezetei nemcsak Brüsszelbe és Budapestre fészkeltek be magukat, hanem New Yorkba, az ENSZ-nél is. Értjük, hogy temérdek pénzt áldoznak arra, hogy a migrációt világméretben elfogadtassák. Látjuk, hogy Soros nemcsak velünk, de az angolokkal, Trump

elnökkel és az izraeliekkel is tengelyt akasztott, és a téma mindenhol ugyanaz: a bevándorlás és a migráció elfogadtatása. De ez nem fog menni. Nem vagyunk egyedül, és közösen fogunk küzdeni, hogy Soros Brüsszelben és az ENSZ-ben bemutatott tervét megfékezzük, majd megállítsuk, és ha lesz elég szövetségünk, márpedig lehet elég szövetségünk, akkor biztos vagyok abban, hogy a végén sikerrel is járunk.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

S végül hadd tegyek egy megjegyzést arról, hogy a tegnapi nappal útnak indult a választási kampány. Elnézve az ellenzék tegnapi kampánynyitóit, egy régi megfigyelésem jutott eszembe: ha kampány van, a valóság befogja a száját. Őrizzük meg a higgadságunkat, és beszéljünk itt is egyenesen. Ma Magyarországon politikai ellenfeleink reménytelen helyzetben vannak. Nem értették meg az idők szavát. Nem álltak mellénk, és nem álltak az ország mellé a legfontosabb kérdésekben. Nem támogattak minket a kerítésépítés idején, kihátráltak a kötelező kvótával kapcsolatos népszavazásból. Nem támogatták az alkotmánymódosítást. Letagadták a bevándorlást, letagadták a kötelező kvótát és a Soros-tervet. Ezt az emberek látják és tudják. Ezért van reménytelen helyzetben ma Magyarországon az ellenzék. De Gaulle-től tudjuk, hogy a reménytelenség gyűlöletet szül. Az ellenzéki pártok minden mondatából gyűlölet árad. Úgy látom, hogy alantasságban, személyeskedésben és álszenteskedésben nem lesz hiány, de mi emlékezzünk arra, hogy a választás nekünk ünnep. Magyarok milliói várták, hogy a kommunista elnyomás és a szovjet megszállás után végre szabadon választhassanak. Ne hagyjuk elrontani az ünnepünket! Őrizzük meg a derűnket, a humorunkat, az öniróniánkat és a közös döntés szépségét. A gyűlölet nem visz felfelé, csak lefelé. Mint az ismert viccben az ember, aki leugrik az ötvenedikről, és zuhan lefelé, azzal nyugtatja magát: eddig minden rendben, eddig minden rendben... Ötven nap múlva megérkezünk, ki az ötvenedikre, ki a földszintre. Kalandra fel hát!

Hajrá, Magyarország, hajrá, magyarok!